

Motion till riksdagen 2005/06:Ju293

av Ola Sundell (m)

Polisbristen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om polisens samarbete med räddningstjänsten.

Motivering

Sverige behöver fler poliser för att öka rättstryggheten. Men det finns också andra sätt att förbättra den situation som råder runt om i landet med få poliser i enorma geografiska områden.

Vi måste tänka oss okonventionella lösningar. Det är otillfredsställande med den tilltagande oförmågan av polismyndigheten att ingripa. Det blir allt vanligare att ärenden avvisas i brist på resurser. Detta trots att fängelse ingår i straffskalan för det aktuella brottet. Utredningar läggs på hög utan att utredas. Den välorganiserade räddningstjänsten skulle här kunna göra en stor insats för att hjälpa polisen med okvalificerade ärenden så att polisen kan inrikta sig på viktigare insatser.

Ett utvidgat samarbete med räddningstjänsten är ett nödvändigt och billigt alternativ. Här hittar vi personal med vana att arbeta i stressituationer som påminner om polisiärt arbete. Räddningskårerna har stationer på över 800 platser runt om i landet och har beredskap dygnet runt, vilket även gäller de deltidsarbetande och frivilliga brandmännen. Man har ett väl utvecklat sambandssystem och utryckningsberedskapen är ca 5 minuter.

Redan nu finns en väl utbyggd kontaktmannaverksamhet som är polisen behjälplig, som trafikvakter som övervakar bilparkeringar, jaktvårdare som rycker ut vid viltolyckor, orienteringsklubbar och hemvärnsmän som anlitas vid skallgång och civil fjällräddningspersonal som anlitas när någon gått bort sig på fjället.

Dessa uppgifter är egentligen ålagda polisen men det har visat sig att civila ersättare kan lösa uppgifterna lika bra.

Allmänheten skall inte själv tillkalla räddningstjänsten. Först måste polisen kontaktas som beslutar om utryckning. Räddningstjänsten skall hela tiden stå

Fel! Okänt namn på

i kontakt med polisbefälet. Polisen bestämmer deras agerande. Inget ingripande får göras utan vakthavandes beslut. I stället skall de ses som en viktig och snabb resurs när polisen är förhindrad att ingripa eller att inställelseperioden är oacceptabelt lång.

Kontaktmännen behöver inte ha större möjligheter till tvångsåtgärder än allmänheten. När det gäller gripande vid snatteri eller misshandel räcker det att befinna sig på brottsplatsen för att kunna ingripa, enligt rättegångsbalken 24:7. Vidare stadgas vid nödvärnssituation att den som utsätts för brottsligt angrepp har rätt att försvara sig och tillfoga angriparen skada – brottsbalken 24:1.

Några exempel på när dessa kontaktmän kan tänkas ingripa: Vid en inbrottssituation där utryckningstiden kanske blir 5–10 minuter jämfört med polisens en timme. Antingen för gripande eller för observation, och i ständig kontakt med vakthavande befäl. Vid rattfylleri där kontaktmännen griper personen tills polis anländer. Våldsbrott mot kvinna, där kontaktmän sänds till platsen för kontroll och polis beslutar om åtgärd.

Fler poliser är det bästa alternativet. Men skall man ha hjälp av annan aktör är räddningstjänsten överlägsen och att föredra.

Stockholm den 27 september 2005

Ola Sundell (m)